

Но Магда влиза вжтре да приготви вечеря. Азъ седя на пейката подъ прощалнитѣ лъчи на слънцето, което потъва задъ гребена на планината.

*

Вчера, следъ работа се отбихъ въ бюрото на Янковъ, архитектъ на едни отъ най-красивитѣ постройки у насъ. Излѣзнахме заедно, да подишаме чистъ въздухъ въ градината. Творецъ на хубавото—самъ той не е никакъ хубавъ. Тежъкъ, съ дебели устни на червено продупчено отъ шарка лице. Необикновено добъръ и уменъ човѣкъ, съ широкъ погледъ къмъ свѣта и живота, смѣлъ и енергиченъ, той е съвсемъ пасивенъ, дори безпомощенъ, да разреши простата задача на своето семейство. Жена му е учителка по математика, иматъ и едно дете, Андрейчо, сжщински живакъ. Вела учителствува, но не за насжщия, а просто така, отъ желание да приложи своитѣ сили, да не скучае, и да не издребнѣе дома, да бжде независима. А главно, за да се отстрани отъ Митѣ. Какво е това въ нея? Пресъхване на любовта, умора отъ брачния животъ, естествено отслабване на чувствата?

Впрочемъ защо записвамъ всичко това? Ние съ Митѣ се повлѣкохме изъ улицитѣ на разходка. Бъбримъ това и онова, той ми разправя съ възторгъ за Андрейчо, за необикновенитѣ му дарби къмъ музиката и успѣхитѣ на пиано, после заприказвахме за музикалния прогресъ изобщо у насъ, за идването на Шаляпинъ.

— Не вѣрвамъ да дойде, — казва убедено Митѣ.

И той почва да излага доводитѣ за това, но азъ не го слушамъ. Спомнямъ си за автобиографията на гениалния пѣвецъ.

— Чете ли автобиографията му? Не? Прочети я, великолепно написана книга отъ единъ великолепенъ човѣкъ. Една хубава книга.

— Хубави книги срѣщамъ по една или две, най-вече три въ годината — важно заявява Митѣ. И това е една отъ малкото негови слабости, авторитетния тонъ когато приказва за литература и изкуство.

— Незнамъ ние ли сме станали по-взискателни, преста-наха ли да излизатъ вече хубави книги?

— Хмъ!... А може би ние поостарѣхме, а? — шегувамъ се азъ.

— Не, не е това! — убедено казва той. — Азъ препро-четохъ преди две седмици Хамсуновата Виктория... А какво по-романтично отъ нея?